

РЕШЕНИЕ

№ 2935

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 30.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1535** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на М. Е. Н., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.6, чрез адв. С. Д. от САК, срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 26.07.2022 г. до 22.12.2022 г., в размер на 3000 лв., ведно с лихва за забава от 22.12.2022 г. до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че със Заповед за № 2549 от 26.07.2022 г. на полицейски орган при ОПП – СДВР, на ищеца е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, която е отменена с Решение № 7980 от 22.12.2022 г. по адм.д. № 7446/2022 г. по описа на Административен съд - София град (АССГ). Мярката била наложена във връзка със съставен на Н. АУАН, според който същият, на 26.07.2022 г., около 03.29 часа, в С., на [улица], на 100 метра преди С. скоростна тангента, бил спрял за проверка за употреба на наркотични вещества с Drugtest 5000, фабричен № ARPK-0021, в резултат на която бил отчетен положителен резултат за Канабис-25. Вследствие на мярката било иззето свидетелството му за управление на моторно превозно средство (СУМПС). Чрез съдебна химикотоксикохимична експертиза, назначена по досъдебно производство № 1150/2022 по описа на 05 РУ-СДВР било установено, че в кръвта и урината на М. Н. не се установява наличие на алкохол или на упойващи вещества, поради което досъдебното производство било прекратено с

Постановление на прокурор от 29.09.2022 г. Ищецът твърди, че административното производство по обжалване на Заповедта, с която му била наложена ПАМ, довела до негативни последици описани като нервно напрежение, обида, чувство за унижение, несправедливост и произвол, поради оставането му без СУМПС, като чувствително рефлектирало върху изпълнението на трудовите му задължения, тъй като работел на длъжност „шофьор на товарен автомобил“ в „Евротранс 05“ ЕООД. На следващо място ищецът твърди, че през целия период, в който бил без книжка, а и до момента на отмяната на заповедта, авторитетът и престижа му били значително засегнати. В тази връзка твърди, че бил възприеман от неговите близки и колеги като „наркоман“, станал обект на множество негативни коментари, което довело до затваряне в себе си, раздражителност и загуба на мотивация за работа. Отделно от описаните състояния, ищецът твърди, че у него се породили съмнения за изхода на съдебното производство и притеснения, че при неблагоприятен за него резултат би могъл да загуби работата си.

В съдебно заседание, ищецът не се явява и не изпраща представител. С молба от 27.10.2023 г., депозира писмени бележки, в които изразява становище по съществото на спора. Претендира разноски, съгласно представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. А., оспорва исковата молба. В условията на евентуалност, прави възражение срещу пасивното поведение на ищеца, като моли да не му се присъждат разноски. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за недоказаност на исковата претенция. Счита, че не са налице елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, вкл. поради липса на доказателства за причинно-следствената връзка между наложената ПАМ и твърдените неимуществени вреди от ищеца.

От фактическа страна:

От Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 615073 на полицейски орган при ОПП-СДВР /л.49/ се установява, че на 26.07.2022 г., в [населено място], в 03:29 часа, служителят установил М. Е. Н., ЕГН [ЕГН], като водач на лек автомобил марка „М.“, модел Е 270, рег. [рег.номер на МПС], собственост на Л. Н. К., да управлява по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към С. скоростна тангента, като при проверка на водача с Drugtest 5000, ARPK-0021 бил отчетен положителен резултат за употреба на Канабис-25 – нарушение на чл.5, ал.3, т.1, предл.2 от ЗДвП. Издаден бил талон за изследване № 107887 за ВМА. Било иззето СУМПС № [ЕГН].

Въз основа на така съставения АУАН от 26.07.2022 г. е издадена Заповед № 2549 от 26.07.2022 г. на полицейски орган при ОПП – СДВР /л.67/, с която на ищеца, на основание чл.22 от ЗАНН и чл.171, т.1 „б.“ от ЗДвП е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], но за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена на 26.07.2022 г.

Според докладна записка от 26.07.2022 г. на Б. К. – мл.автоконтрольор в ОПП-СДВР, след положителния резултат от теста, Н. е съпроводен от полицейските органи до ВМА, където дал кръв за изследване, след което бил отведен до 05 РУ-СДВР – за образуване на досъдебно производство по чл.343б, ал.3 от НК и въз основа на Заповед за задържане, издадена на 26.07.2022 г. /л.46/.

С писмо по ЗМ 1150/26.07.2022 г., дежурен разследващ полицай от е информирал

Софийска районна прокуратура за образуването по отношение на М. Е. Н. досъдебно производство по реда на чл.343б, ал.3 от НК /л.44/.

С постановление от 26.07.2022 г., издадено от разследващ полицай при 05 РУ-СДВР, по ЗМ № 1150/22 г. е назначена съдебно-химическа /токсикологична/ експертиза, която да установи дали в кръвта на М. Е. Н. има следи от наркотични вещества и в случай, че има какви са те. Видно от постановлението, определеният срок за изготвяне на експертизата е до 27.08.2022 г. /л.54/.

От заключението на приложената по делото съдебна химико-токсикологична /токсикохимична/ експертиза, рег. № И-7517/13.09.2022 г. /л.56/, изготвена от вещи лица към В. академия, е видно, че от изследването на биологичните проби, взети от лицето М. Е. Н. не се установява наличие на наркотични/упойващи вещества.

С Постановление от 30.09.2022 г. по пр. пр. № 24250/2022 г. /л.75/, прокурор при СРП е приел, че въз основа на резултатите от извършената химико-токсикологична експертиза на ищеца липсват данни за осъществен състав на престъпление от общ характер и прекратява наказателното производство.

Не е спорно между страните, а и от представените по делото доказателства е видно, че Заповед за № 2549 от 26.07.2022 г. на полицейски орган при ОПП – СДВР е отменена с Решение № 7980 от 22.12.2022 г. по адм. д. № 7446/2022 г. по описа на Административен съд - София, влязло в сила като необжалваемо /л.10/.

С писмо, УРИ 433200-78605/12.08.2023 г., изготвено от началника на 03 сектор АО-ОПП-СДВР за целите на настоящото производство /л.79/ по делото е представена Справка картон на водача М. Е. Н. /л.81/, видно от която на 07.10.2022 г., на основание Постановление за прекратяване на наказателно производство № 24250/30.09.2022 г. по описа на СРП, е възстановено/върнато отнетото СУМПС на водача.

В хода на съдебното производство са изслушани показанията на свидетеля Е. А. Н. и на свидетеля А. М. К., които съдът възприема като ясни, конкретни и непротиворечиви.

Разпитан, свидетелят Н. споделя, че е баща на ищеца и е негов работодател. Пояснява, че ищецът е назначен в собствената му фирма, състояща се от б човека, на длъжност „шофьор“. Като разбрал за отнетото СУМПС на сина му, му казал, че остава без работа, тъй като не може да си изпълнява задълженията като шофьор. Въпреки това решил да го задържи във фирмата, само и само да не остане без работа. Твърди, че имало негативни коментари, както от него, така и от работниците. Спомня си, че работниците си шушукали, че ищецът е наркоман. Работатата му се разпределила между останалите работници. Споделя, че и той мислел, че нещата са така, както са установени след пробата, повярвал на органите на реда и помислил, че ищецът се е подвел от приятели. Ищецът му казал, че е сигурен и го помолил да изчакат кръвната проба. За състоянието на сина му, споделя, че същият бил притеснен от отнемането на СУМПС, както и че на въпросите дали установеното е истина, се ядосвал и отричал, притеснявал се, че не може да работи. Споделя, че преди тази случка, синът му имал амбиции да вземе собствени камиони, да разширяват фирмата, да зареждат големи хранителни вериги. За себе си споделя, че имал намерение да му прекрати трудовия договор заради този случай, но не го направил, защото у него надделяло това, че му е син и е с малко дете. След случката, споделя, че ищецът се грижел за камионите, почиствал ги след курсове и бил неудовлетворен от това обстоятелство. Пояснява, че парите не били същите. Давал му пари да си плаща сметки и да си гледа семейството.

Твърди, че случилото се отразило на самочувствието на ищеца и на мотивацията му за работа. Преди работел с голямо желание, но след това желанието му за работа изчезнало и бил постоянно ядосан, затворил се в себе си и станал негативно настроен. Спомня си, че като го питал за кръвната проба, ищецът му отговарял троснато, че не знаел и не можел да е сигурен. Твърди, че освен негативните коментари от колегите му, същите започнали да го избягват, имало подхвърляния и намеци.

Разпитан, свидетелят К. уточнява, че е кръстник на ищеца. Твърди, че го познава много добре лично. Споделя, че случаят се отразил негативно на ищеца. Преди се виждали постоянно. След случая, ищецът му се обадил, за да го закара до фирмата на баща му и му разказал какво се случило. Спомня си, че като пристигнали при баща му, двамата си говорели на висок тон, карали се, а ищецът едва не се разплакал. Ищецът се кълнял, че тестът е грешен и няма такова нещо. Оттогава се умърлушил. Самият той му повярвал, защото го познава и знае, че не употребява такива неща. За баща му казва, че се ядосал и се скарали. Чувал негативни коментари за ищеца от роднини, познати и приятели, чувал подигравки. Спомня си, че били в ресторант „Мрамор“, когато негов близък, идвайки в заведението, му подхвърлил дали го е пуснала дрогата, след което ищецът се ядосал и излязъл. Споделя, че М. бил без шофьорска книжка за период от два-три месеца и през това време му звънял да го чуе. Спомня си, че в този период, ищецът бил нервен, умърлушен, не можел да си практикува професията. И след отмяната на заповедта, ищецът останал умърлушен и все още търпял негативи от случилото се. Спомня си, че имал притеснения каква ще е кръвната му проба, след като тестът му бил фалшив.

Правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим – претендира се обезщетяване на неимуществени вреди, настъпили в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор от 02 група на 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – Столична дирекция на вътрешните работи.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически

факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В случая е налице незаконосъобразна заповед, отменена при съдебното ѝ обжалване. Относно останалите елементи от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – неимуществени вреди и причинна връзка с отменената заповед, съдът кредитира свидетелските показания на двамата разпитани свидетели, от които може да се заключи за негативните изживявания на ищеца.

От свидетелските показания на свидетеля Н. се установява, че вследствие на наложената ПАМ за ищеца настъпили неблагоприятни последици от преустановяването на работния му процес като шофьор, както и от съмненията у близките му, породени от положителния тест за наркотици и подигравките на колегите му. В периода от издаване на отменената заповед до излизане на резултатите от кръвния тест, свидетелят определя състоянието на сина си като негативно, споделя, че същият се затворил в себе си и изгубил желание за работа. Споделя, че ищецът работел в неговата фирма и след случилото се мислел да го отстрани от работа, но надделял фактът, че му е баща и ищецът имал малко дете и докато не работел като „шофьор“, му помагал финансово.

Съдът отчита, че работодател на ищеца е баща му, както и че същият му е помагал финансово, докато възстанови правото си да упражнява професията си като „шофьор“, както и че ищецът не е останал без работа през процесния период. От друга страна това обстоятелство има и негативна страна, доколкото младият мъж е престанал да се издържа сам и е зависел изцяло от баща си. При преценка на свидетелските показания, съдът предвид разпоредбата на чл.172 от ГПК отчита, че са от близък роднини и е възможна заинтересованост, но възприемайки ги непосредствено и в съвкупност с останалите данни по делото, съдът ги намира в значителна степен обективни и даващи представа за положението на М. Н. през исковия период.

От свидетелските показания на свидетелят К. се установява, че ищецът е преживял емоционално наложената му ПАМ. Свидателят описва ситуация, в която по повод на случилото се ищецът и баща му „говорели на висок тон, карали се, а ищецът едва не се разплакал“.... „ищецът се кънлял, че тестът е грешен и няма такова нещо“. Описва емоционалното състояние на ищеца като „нервен, умърлушен, не можел да си практикува професията...след отмяната на заповедта, останал умърлушен и все още търпял негативи от случилото се...“

От изложеното съдът приема, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с наложената на ищеца на 26.07.2022 г. ПАМ са следните негативни последици: ищецът временно е преустановил работата си като „шофьор“, през който период е логично да е изпитвал притеснения в продължение на около два месеца до момента на получаване на кръвната проба. Независимо от това, съдът отчита, че ищецът не е останал без работа в този период. Показанията на двамата свидетели навеждат на изводи за нестабилно емоционално състояние на ищеца, предизвикано от незаконосъобразно наложената му административна мярка и негативното отношение на близките, познати и колегите на ищеца, които са се усъмнили в неговата правота. Съдът приема, че такова състояние е възможно и често наблюдавано при лица, уличени в деяние, което не са извършили и/или към което не са били съпричастни, поради което кредитира така описаните емоционални прояви на ищеца като нервно поведение, загуба на мотивация за работа и социални контакти като следствие от наложената ПАМ.

По изложените съображения, съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства установява по категоричен и безпротиворечив начин житейски логичните твърдения в исковата молба за изпитани негативни емоции от оставането на ищеца без СУМПС и усилията, положени за опровергаване на първоначално установения резултат при направената му проверка на 26.07.2022 г. Притесненията му са били особено интензивни в период от около 2 месеца – до излизането на отрицателния резултат от кръвните тестове на 13.09.2022 г. До 07.10.2022 г. ищецът не е могъл да упражнява професията си като „шофьор“, въпреки че не е останал без работа и доход и е търпял негативно отношение от роднините и колегите си, довело до загуба на мотивация за работа и социални контакти.

Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Съдът съобразява, че по повод отменената заповед за отнемане на СУМПС, ищецът е изпитал интензивен стрес и притеснения в продължение на 2 месеца. За същия период не е могъл да упражнява професията си като „шофьор“, поради оставането му без СУМПС до излизане на отрицателния кръвен резултат. Въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото съдът приема, че в рамките на целия исков период от 26.07.2022 г. до 22.12.2022 г. психичното състояние на ищеца се е влошило, затворил се в себе си, ограничил обществените си и професионални контакти, изгубил мотивация за работа, като особено интензивни претърпените болки и страдания са били през първите 2 месеца. При определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди на ищеца, следва да се отчетат характерът и степента на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които е получено, продължителността и интензитетът на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищеца, общественото и социалното му поведение и положение, като се съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г.- по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.). Съдът съобразява и

решения по идентични казуси, както следва: Решение № 10491 от 01.11.2023 г. по адм. д. № 7055/2023 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 09.01.2022 г. до 04.04.2022 г.); Решение № 11071 от 13.08.2020 г. по адм. д. № 10026/2019 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 06.06.2017 г. до 23.04.2018 г.); Решение № 14581 от 04.12.2014 г. по адм. д. № 3595/2014 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнето СУМПС).

При съобразяване с цитираната съдебна практика и спецификите на случая, свързани с професионалната дейност на ищеца, като съобразява и, че все пак същият не е останал без доходи, но е имал интензивни душевни терзания в продължение на 2 месеца до излизане на отрицателен кръвен тест, но и след това – до отмяната на заповедта на 22.12.2022 г., съдът намира за справедливо обезщетение на претърпените от него неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена причинно следствена връзка с отменена като незаконосъобразна Заповед № 2549/26.07.2022 г., издадена от мл.автоконтрольор в ОПП- СДВР, сумата от 1300 лв., като за разликата до предявения размер от 3000 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. Ето защо претендираното обезщетение следва да се присъди със законната лихва, считано от 22.12.2022 г. до окончателното му изплащане, както е и поискано.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение /л.14 и 16/ съразмерно на уважената част от иска. Ищецът претендира направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв., което е под минималния размер по чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съответства на фактическата и правна сложност на спора, развил се в две открити съдебни заседания с извършване на съответните процесуални действия. Неоснователно е искането на процесуалния представител на ответника да не се присъждат разноски предвид пасивното поведение на ищеца, тъй като представляващият го адвокат е изготвил исковата молба, участвал е в съдебното заседание, когато са разпитани свидетелите, поискал е прилагане на писмени доказателства, изготвил е писмени бележки, които е депозирал за заседанието с ход по същество.

Доколкото съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ на ищеца се дължат разноски за адвокатското възнаграждение единствено съобразно уважената част от иска, то същите следва да бъдат присъдени в размер на 307, 67 лв. Тази сума съответства на уважената част от иска 1300лв. съобразно исковата претенция

от 3000 лв. при сторени разноси за държавна такса 10 лв. и адвокатско възнаграждение от 700 лв.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 6-ти състав,

РЕШИ :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на М. Е. Н., ЕГН [ЕГН], на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1300 лв. (хиляда и триста лева), претърпени в периода от 26.07.2022 г. до 22.12.2022 г. в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед за № 2549/26.07.2022 г. на полицейски орган при ОПП – СДВР, ведно със законната лихва от 22.12.2022г. до окончателното изплащане на сумата на обезщетението, както и разноси в размер на 307, 67 лв. (триста и седем лева и шестдесет и седем стотинки) съобразно уважената част от иска.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 1300 лв. до предявения размер от 3000 лв.

ОСЪЖДА М. Е. Н. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи 100лв. (сто лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: